

jo Følgen af Ministeriets Seir, og det er min Forventning, min sikkre Forventning, at en Oplosningspolitik fra Ministeriets Side, selv om Oplosning tænkes at foregaa hver anden Maaned, og selv om det kan knibe haardt for den fattige Arbejder at undvære flere Dages Dagløn saa vel som for Andre i lignende Stillinger at bringe Offre for at følge sin Overbevisning, dog ikke vil have anden Følge, end at de Alle ville møde frem for at protestere mod dette Ministerium. Jeg tror endvidere, at der er saameget mindre Fare derved, som jeg haaber, at Vælgernes derigjennem ville faae en Følelse, som maasse ikke fuldt saa meget har gennemtrængt dem før, en Følelse af den Fare, der er ved denne Mæglingstid, Fare for, at Eftergivnehedens Aand skal komme til at raade for meget. De ville derfor erkjende, at i sidste Instantts ligger Ansvaret paa dem, det er deres Sag, det gjælder. Og derfor ville de svare paa Oplosningen, som det sig bør. For os, der have været med til — og det jeg vil erkjende for mit Bedkommende — at varme Vælgernes op for deres Frihedsjag og stille deres Ret frem saa klart som muligt, vil det være en Glæde at se den Standhaftighed, som man ved en Oplosningspolitik fra Regjeringens Side vil mane Befolkningen op til, og jeg haaber derved, at vi komme over megen Forjamskelse baade ude og maasse ogsaa herinde, faae en Klarhed paa det Hele i Demokratiets Rækker som aldrig før, saa at jeg tror, at Ministeriet, hvis det tænkte at gaa den konsekvente Vej efter Forkastelsen idag — det skulde være første Gang, Ministeriet var konsekvent i den Henseende — ikke vilde have stor Fornøjelse deraf. Nu hører jeg fra alle Sider i disse Dage lyde, at vi skulle se at komme godt ud af det med det nuværende Ministerium for Fædrelandets Skyld. Ja, denne Fædrelandskjærlighed spiller ind allebegne, ogsaa der, hvor den ikke skal spille ind. Jeg skal ikke prale af nogen Fædrelandskjærlighed fremfor Andre — og De maa godt sige, at jeg har den svageste i denne Forjamling, det bryder jeg mig ikke om — men jeg vil dog sige, at jeg tror endnu nu for paa den Betragtning, at man for Fædrelandets Skyld bør fortsætte Modstanden mod Ministeriets og dets Tilhængeres provisoriske Politik for at føre Friheden til Seir, saa at den kan blive hjemme ei blot her i Landet, men ogsaa navnlig i Menigmands Huse, hvorfra nu Retten uforskyldt er borttagen. Jeg tror, at det er Livsbetingelsen for, at der virkelig skulde trives et sundt og kraftigt Folkeliv, virkelig skal trives en sund og kraftig Udvikling paa aan-

delige og materielle Omraader her i Landet, der betinger dette lille Lands selvstændige Bestaaen. Saaledes opfatter jeg, hvad Fædrelandet kræver af os nu i dette Øeblik. Jeg tror ikke paa de gyldne Aar, der ville følge efter Ministeriets Gjenindsættelse paa lovlig Grund. Jeg har alt antyd det og skal ikke komme dybere ind derpaa. Dværtmod, det vil blive en stor Sluffelse, thi Finantsministeren staar saa rodfæstet i sin Betragtning af Grundloven; vi hørte endnu forleden Dag her, hvorledes han argumenterede for, at Alt, hvad han her gjorde, var i Kraft af den vedsigtede Grundlov, han selv har underskrevet; saa fast staar han i dette, som dog ikke kan forliges med nogen- somhelst konstitutionel Forsatning i hele den vide Verden, og at han kun kan kureres for denne Opsfattelse derigjennem, at den offentlige Mening bringer ham i den Situation, at han maa falde paa sine provisoriske Gjeringer, men saa ere ikke blot han og hans Ministerfæller kurerede, men saa er ogsaa Reaktionen kureret for provisoriske Øyster overfor det danske Folk, og lad mig lige overfor den danske Menigmand, thi saa vide de, at ligesaa lidt som den danske Menigmand gennem sine Repræsentanter vil krænte Kongens Ret, opad eller nedad, ligesaa lidt vil han taale, at hans Ret kræntes, og at det ikke blot sker i Ord, men ad Erfaringens Vej ved seig Udholdenhed; det er det Æneste, der giver Respekt. Nu tror jeg imidlertid ikke, at vi kunne vente den Konsekvents af Ministeriet af Forelæggelse strax og Forkastelse strax. Naar jeg ikke tror det, beror det paa den Opsfattelse af Stillingen, som Ministeriet nødvendigvis maa have; thi det er jo nu en given Sag iblandt os, at hvad der baade udenfor og indenfor Thinget har lydt ligefremt og aabent: Bort med dette Ministerium, det lyder nu: Vi forlanger ikke Ministeriets Fjernelse, selv efter at Ministeriet har fremdeles paastaet, at den Behandling, vi have faaet, baade Folkethinget og vi Alle, er fuldstændig grundlovmæssig, en saadan, som vi til visse Tider skulle have den. Dernæst er det klart, at Ministeriet ikke længere kan tage Paastud af, hvad der skeer i Fjor; thi nu er uimodsigeligt det hele Folkething et blot villigt til Forhandling under dette Ministerium om Alt, hvad der foreligger, men paa Enkelte nær ogsaa til at naae en Forhandling om en Finantslov til dette Ministerium, villigt til at sætte dette Ministerium paa lovlig Grund. Naar der er sagt, som nu af den sidste ærede Taler, at jeg skulde have kaldt Forhandlingen i Fjor en Skinforhandling, skulde det ærede Medlem enten selv have hørt mine